

PREU: Eixemplar gratuït

DÉNIA

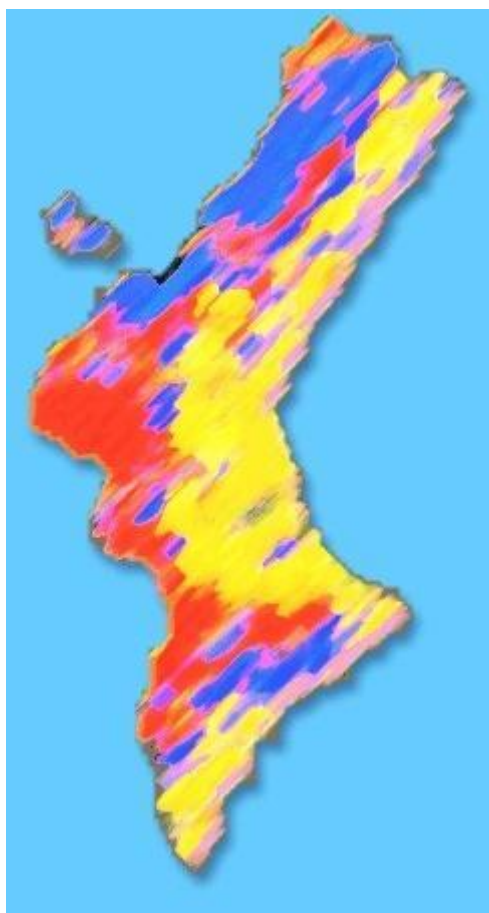
Extra de Juny - 2021

Gmail rochabas2018@gmail.com

Twitter @CulturalRoc

Facebook. @rochabas

ALGUNES PARTICULARITATS DE LA SINTAXIS VALENCIANA

Algunes particularitats de la sintaxis valenciana

Per Josep Maria Guinot i Galan

La sintaxis valenciana moderna oferix moltes peculiaritats que la distinguen de la sintaxis d'atres llengües, tant del castellà com del català. Entre estes últimes podem enumerar els fets llingüístics següents:

- Us restringit del pronom adverbial hi.
- Diferents adjectius demostratius i indefinits.
- Caiguda en desús del possessiu llur.
- Distinta funció sintàctica dels verbs auxiliars ser i estar.
- Exclusió de l'imperfecte d'indicatiu en l'oració condicional.
- Desenroll d'una sèrie de solucions analògiques dins del sistema verbal.
- Vigència de l'article neutre lo.
- Us de la preposició ad.
- Us del terme baix com a preposició.
- Us de l'adverbi ahí.
- Modos particulars d'usar el relatiu.
- Inexistència de les negacions dobles i de la francesa no pas.
- Us de certs pronoms personals, demostratius i numerals propis.
- Us restringit de l'article personal en i na.
- Nominació pròpia dels dies i de les hores del dia.
- Preferències en l'ordre de col·locació de paraules en la frase, així com dels adverbis en -ment.
- Us de certs adverbis i locucions adverbials.
- Modalitats peculiars d'oracions compostes: finals, d'emoció, de necessitat, de temor, negatives, temporals i concessives.
- Construccions especials amb les preposicions a, de, en i per a.

A les particularitats sintàctiques enumerades, es podrien afegir les peculiaritats morfològiques, amb implicacions sintàctiques pròpies, o diferenciades d'atres llengües.

Pero solament tractaré ací dels usos sintàctics de les preposicions a, de i en (1).

1. La preposició a.

La preposició a de les llengües neol·latines és continuació de la preposició llatina ad, i té en principi, en les llengües romàniques, les mateixes funcions que tenia en llatí la preposició ad, per a introduir els complements datius, atres complements verbals i algunes determinacions circumstancials. Pero en valencià, com en castellà (i en català popular), la preposició a té una aplicació més, que consistís en l'introducció del nomenat acusatiu personal. D'esta última funció es de la que anem a tractar en primer lloc.

L'ús de la preposició a davant de l'acusatiu és una innovació de les llengües iberiques: en llatí el complement directe o d'acusatiu mai anava precedit per preposicions.

Ara be, mentres en català s'està restringint, casi fins l'abolició, l'ús de l'acusatiu regit per la preposició a (2), moda que aconsellen seguir alguns tractadistes valencians (3). En el Regne de València esta construcció té una ampla i justificada difusió, que es la que anem a comentar (4).

1.1 L'acusatiu personal introduït per a.

En el sistema de preposicions que va substituir els casos de la declinació llatina en les llengües romàniques, la preposició a realitza un paper important (5), especialment en el nomenat acusatiu personal.

Entre les llengües iberiques en les quals se troba est acusatiu, en el valencià alcanza una evident difusió. Se li dona el nom de acusatiu personal a la construcció en que el complement directe de l'oració, si es nom de persona o cosa personificada, va introduït per la preposició a: "salude a Pere", esta preposició no figura davant del complement directe si es tracta d'un objecte: "porte una cadira".

Este diferent tracte entre els dos complements, en molts casos no se llimita a la simple oració entre "persones" i "coses": per una certa assimilació son també personificats i construïts ab la preposició a els complements que signifiquen forces o sers mes o menys personalitzats: "desafie a la tempestat", "yo tem al foc".

Esta personificació té lloc també quan existís una relació personal entre una persona i una cosa i animal. Diem: "compre una haca", pero també, "aprecie a la meua haca". En el primer exemple nos referim a l'haca com un animal determinat ab el que estic relacionat d'una manera personal i afectiva.

El motiu per a la diferència de tracte en els dos casos, es probablement la tendència valenciana a distinguir entre lo animat i lo inanimat, de la mateixa manera que la conservació del gènere neutre servis per a distinguir lo abstracte de lo concret. No deixen de ser fins estos matisos.

1.2 Ventages de l'acusatiu personal.

L'ús en valencià de la preposició a en l'acusatiu personal, té una gran utilitat, perquè, ademés d'evitar moltes ambigüetats, dona molta més llibertat en l'orde de colocació de les paraules en la frase. El valencià pot dir: "el públic aplaudeix a l'orador", i invertir l'orde de les paraules sense canviar el sentit: "a l'orador aplaudeix el públic". Intente's fer l'inversió en la frase catalana: "el públic aplaudeix l'orador", i es canviarà el sentit: "l'orador aplaudeix el públic".

El perill de confusió es major encara quan concorren al mateix temps complements directes i indirectes, cas en que la solució per a evitar l'ambigüetat es posar l'acusatiu davant del datiu: "recomane al meu fill al professor", o suprimir la primera preposició si segueix un complement indirecte o una altra determinació precedida per a: "envia al chiquet a la compra".

1.3 Omissions i abusos de la preposicio a.

No obstant la freqüència en l'ús en valencià de la preposicio a davant del complement directe, es precis confessar que en este punt hi ha moltes vacilacions, omissions i abusos; en “vinc a per mon pare”, la preposicio a està de sobra; “vinc de vore els netets” es un llenguatge descuidat. Per això convindrà consignar la regla que es seguix en el bon valencià i que deuen seguir les modernes gramàtiques valencianes (6). Alguns verbs transitius porten també el complement d'acusatiu sense la preposicio a. Sol ocórrer això en verbs de sentit poc actiu, com: tindre, deixar, o perdre: “tinc fill i filla”, “deixe dos criatures”, “he perdut pare i mare” (o “he perdut mos pares”). Però es convenient fer ús de la preposicio si se vol donar a la frase un sentit més actiu: “he perdut a mon únic fill”, “he perdut a mos pares”. Igualment pot prescindir-se de la preposicio davant dels verbs nomenar i elegir: “nomenar alcalde”, “elegir procurador”, i davant de noms propis que no són persones o animals: “he visitat Barcelona”, “ya he passat els Pirineus”.

1.4 Regles d'ús.

L'inclusió de la preposicio a davant del complement directe, en valencià s'ajusta en general a les regles següents:

Ab noms propis de persones, o d'animals irracionals: “Cesar venç a Pompeu”, “dome al cavall”, “persequixc a una rabosa”.

Ab noms apelatius de persones o animals que porten article o un altre complement que els fa equivalents a noms propis: “busque al meu criat”, “vaig al millor mege”, “he vist al president de les Corts”.

Ab els col·lectius de persona, quan l'acció que denota el verb s'exercix sobre els individus: “insultar a tota la població”.

Ab el complement expressat per un pronom personal fort: “vos penarà més a vosatres que ad ell”.

Ab els pronoms algu, ningú, qui, un altre, tots, qualsevol ; quan es referixen a persones : “no veus a ningú”, “esperes a algu”, “no tinc a qui enviar”, “espere a un altre”, “intimides a tots”, “busca a qualsevol”.

2. La preposicio de.

La preposicio de, que en llatí solament tenia aplicació per al cas ablatiu, al perdre's els casos en les llengües romàniques, va passar a ser el mig preferit per a introduir el desaparegut genitiu, en tots els idiomes romànics per a denotar procedència i possessió, conservant no obstant això moltíssimes altres funcions més secundàries. No parlarem aquí més que de les funcions que pareixen peculiars, per presència o ommissió, en la llengua valenciana.

El genitiu partitiu no el considerem peculiar, perquè encara que en castellà ha desaparegut quasi del tot, el valencià el compartix en altres llengües romàniques.

Sol construir-se, quan s'usa, anteposant-lo pleonasticament a un substantiu representat pel pronom en: “De cireres no en tinc”, “no en durem cap, d'albercoc”.

Les particularitats més notables de la preposició de, se referixen més a diferències entre el valencià i el català normalitzats, que no entre el valencià i el català que es parlen correntment.

L'ús de la preposició de, tan recomanat en la normativa catalana i tan aconsellat pels gramàtics valencians esclaus del català, per exemple, per Sanchis Guarner (7), es en molts casos contrari a l'ús general dels valencians: la supressió de la preposició de en els casos que referiré es una peculiaritat més de la sintaxis valenciana.

En sentit opost, es una peculiaritat del valencià posar la preposició de davant de la partícula que quan esta introdueix una oració subordinada. Es tu està condemnat en català per les gramàtiques d'aquella llengua (8) i per al valencià igualment per algun autor (9). No obstant això, l'ús de la preposició de davant de la conjunció que en el cas exposat es una peculiaritat més de la llengua valenciana (10).

2.1 Omissió de la preposició de.

En contra de lo que diu el professor Sanchis Guarner, una sèrie de verbs transitius, en valencià es construeixen generalment sense la preposició de, no sols quan segueix un complement directe expressat per un substantiu, sino també en verbs com: acordar, aconsellar, amenaçar, ensajar, concloure, decidir, demanar, deliberar, desdentar, desijar, dir (en sentit de propondre), esperar, jurar, oferir, ordenar, prometre, provar, recomanar, refusar, resoldre, suggerir, suplicar, temer, vore i mirar (estos últims en el sentit de procurar). En estos casos lo normal es l'ús de l'infinitiu sense cap preposició.

No es diu: “ya han resolt de no escriure”, sino “ya han resolt no escriure”. No es dira: “pense de fer un viatge”, sino “pense fer un viatge”.

En segon lloc, una sèrie de verbs que rigen dos complements, l'un directe i l'altre indirecte, com: pregar, suplicar, aconsellar, demanar, propondre, dir (en sentit de propondre), i altres pareguts, en valencià actual preferixen introduir el seu complement directe, no per de i un infinitiu, sino per que: “vos demane que calleu”, i no “vos demana de callar”, “t'aconsella que ho faces”, i no “t'aconselle de fer-ho”. Ademes, quan el subjecte de l'oració està expressat per un verb en infinitiu i este està col·locat Carrere del verb principal, es preferible yuxtaponer dit infinitiu verb conjugat sense cap preposició.

Esta construcció es la valenciana, en front de la catalana que introdueix l'infinitiu precedint-lo de la preposició de. Així en valencià: “dona goig mirar-la”, i no “dona goig de mirar-la”; i “no m'agrada fer-vos esperar” millor que “no m'agrada de fer-vos esperar”.

2.2 Presència de la preposició de.

Cas contrari als precedents es que en valencià es pot fer precedir la partícula que per la preposició de. Mentreix us està prohibit en català, es un gir optatiu en valencià (11).

El cas es el següent:

Es tracta d'una oració subordinada complement directe del verb o complement d'un adjectiu o d'un substantiu, oració, o complement, introduïda per la partícula *que*.

En este cas les gramàtiques valencianes catalanisades prohibeixen l'ús de la preposició *de* davant de *que*.

Tenen dita construcció com incorrecta: l'única correcta es segons elles l'ús de la conjunció *que* sense la preposició *de*. No obstant això, en valencià no existix tal prohibició: lo lògic es conservar el règim de la paraula regent, verb, substantiu o adjectiu, que es lo que es fa.

Per tant, podem dir: “estic content que hages vingut”, però també “estic content de que hages vingut”; “estic segur que no ho faran”, però també “estic segur de que no ho faran”; “t'ho donaré en la condició que m'ho tornes” i “t'ho donaré en la condició de que m'ho tornes”; “tens por que no t'aproven” i “tens por de que no t'aproven”; “t'enrecorde's que has d'anar al mercat” i també “t'enrecorde's de que has d'anar al mercat”. La forma sense preposició pareix més descuidada (12).

3. La preposició *en*.

La preposició *en*, evolució de la llatina *in*, té en valencià poques peculiaritats. Senyalaré només uns casos en els que l'ús que d'ella fa el valencià, es distint del que fan d'ella el català i el castellà.

La preposició *in* en llatí tenia dos aplicacions principals: anar davant d'un complement de lloc (cas ablatiu o locatiu: “*sum in horto*”) i precedir a un complement de direcció (“*eo in Hispaniam*”).

El significat de la preposició *en* no tindria en molts casos importància de no ser per la seua oposició sistemàtica a la preposició *a*. Este contrast es comú a totes les llengües modernes, però en cada llengua varia molt en intensitat i sentit (13). En valencià, com en castellà, hi ha una oposició més precisa entre el valor directiu (cap ad algun punt) de *a*, i el locatiu o estàtic (*a* on s'està) de *en*: “vaig a València”, però “estic en València” (14).

El valor de la preposició llatina *in* regint un acusatiu, en valencià s'ha perdut per complet, lo mateix que en castellà; son lloc l'ha arrellegat la preposició *a*. Actualment el valencià, com el castellà, no tolera girs com els catalans: “anirem en aquella plaça, pujarem en aquella muntanya, pujarem en un terrat, anirem en algun indret desconegut”. En tots estos casos el valencià dirà: “anirem a aquella plaça, pujarem a aquella muntanya, pujarem a un Serrat, anirem a un punt desconegut”. Igualment precedeix el castellà.

Pel contrari, en valencià, s'usarà la preposició *en*, per a introduir noms propis de lloc, allí a on el català usa la preposició *a*. En valencià no direm: “vivim a València, ara som a França, això només passa a Amèrica, va a donar tres conferències a Suïssa”, sino “vivim en València, ara estem en França, això només passa en Amèrica, va a donar tres conferències en Suïssa”.

Es cert que la localisacio, aparent o temporal, en alguns casos s'expressa per a, pero esta construccio no te mai la precissio que porta la preposicio en, plenamente locativa: "el trobem a la porta" o "el trobem en la porta", "assentar-se a taula" o "assentar-se en taula". Pero davant de noms propis de ciutat a per en no ho tolera l'oit de la majoria dels valencians (15).

3.1 En i ab.

Una atra peculiaritat de la llengua valenciana parlada actualment en tota la regio valenciana es l'us de la preposicio en en conte de l'antiga ab (de "apud") (16), a qual es utilitzada en els texts classics, expressant instrument, mig, companyia o la concurrencia manifesta en una accio.

En el sigle XV ya existixen abundants eixemples de dita construccio en en per ab (17). Seguint els temps els texts lliteraris se resistien a dita substitucio de ab per en, pero ab va seguir perdent-se, usant-se en son lloc la preposicio en, fins als nostres dies (18). En els escrits moderns son innumerables els casos de en per ab. En el llenguatge oral la preposicio ab es desconeguda en tot el Regne, lo mateix que les equivalents catalana (amb) i castellana (con) (19).

3.2 En mes infinitiu.

Els gramatics catalans unaniment descarten la construccio de la preposicio en, davant d'un infinitiu o frase d'infinitiu que fa de complement d'un verp. En eixe cas reemplacen la preposicio en per la preposicio a, i en alguns casos per de, sempre que si el complement fora un nom usarien la preposicio en. Aixina en conte de dir "tinc interes en vore aquella exposicio", se dirà "tinc interes a/de veure aquella exposicio". En conte de dir "s'encabota en negar-ho" s'hauria de dir "s'entussudeix a negar-ho". Ara be, eixa regla o consell no es valit per a la llengua valenciana.

El regim de en mes infinitiu s'usava en temps antics tant en el valencià com en el catala, i actualment es del tot normal i correcte en llengua valenciana, com en atres llengües iberiques (20).

La preposicio en mes infinitiu es molt apta per a introduir diverses circumstancies: finals, temporals, locatives, causals, condicionals: "s'entretenia en buscar, t'ho dire en vindre; ho voras en arribar al lloc convingut; en treballar mes t'augmentare la paga".

3.3 En i al mes infinitiu per a expressar el temps.

El valencià modern usa la contraccio al (= a + el) mes verp en infinitiu en el valor de en per a expressar circumstancies de temps: "al vindre" i "en vindre".

En l'epoca antiga les llengües romaniques ya coneixien la construccio al mes infinitiu. Meyer-Lübke diu referint-se al frances: "l'infinitiu manifesta una tendencia decidida a unir-se a l'articul... i darrere de preposicio" (21). I afig que l'articul es reglamentari quan a mes l'infinitiu designa el momento de l'ccio, i això en atres llengües, posant un eixemple del portugues.

No estan tots d'acort sobre un punt en el que ara hi ha tanta conformitat entre els gramàtics per a desterrar el sintagma al mes infinitiu. Gramàtics a considerar estan discrepant d'eixa unànim imposició (22), contrària a la tradició, majorment quan els gramàtics han descobert que el sintagma al mes infinitiu no és un castellanisme, sinó una construcció avalada per escriptors de totes les èpoques, valencians i catalans, i refermada per l'ús pertinaç d'eix us en la llengua parlada, no sols en el Regne de València, sinó també en el país català (23). No s'explica tanta pressió en desterrar de la llengua escrita este sintagma per part de les gramàtiques valencianes d'influència catalana (23).

La fina sensibilitat dels valencians distingeix entre el dos sintagmes segons el següent criteri: al indica el temps puntual en que es verifica una acció: "al vindre; al anar", es dir, "quan venia o anava" equivalent a un gerundi simple: venint, anant. En mes l'infinitiu indica el moment en que l'acció del verb ja s'acabat: "en vindre; en anar", es dir, "quan hages vingut o anat" equivalent a un temps perfecte.

SUMARI

La Gramàtica valenciana, com la mateixa llengua viva del poble valencià, té una sintaxi pròpia i diferenciada, com s'ha pogut observar en els usos sintàctics de les preposicions a, de i en. Estes peculiaritats deuen afegir-se a les de morfologia i lèxic, complementàries de les fonètiques, les més importants. La fonètica valenciana per si sola és suficient per a caracterisar el valencià com una llengua independent. Descriptors: Valencian syntax; prepositions a, de, en.

(1) Les preposicions per i per a foren objecte d'un altre article. Vid. Guinot, J.M^a. "Les preposicions per i per a en la llengua valenciana". Revista de Filologia Valenciana, n° 2, València, 1995, pp. 49-62.

(2) Per exemple, Coromines, J. Lleures i converses d'un filòleg. Barcelona, 1989, p. 30, diu: "El complement directe "noms" es construeix amb la preposició a en el català genuí, antic o modern, quan el complement és un pronom personal tònic, o quan el complement segueix immediatament al subjecte sense intercalació del verb, especialment en les locucions recíproques del tipus "l'un o l'altre"". Badía Margarit, A.M^a. Gramàtica catalana. Madrid, 1975, tom II, p. 57, afirma igualment: "La regla general és que en català es construeix el complement directe sense preposició, inclús tractant-se de persones: "he trobat al teu germà", "invoca la Mare de Déu"". No obstant esta regla general, l'autor posa a continuació dos excepcions, a saber: primera: quan el complement és un pronom personal fort: "jo el corregiré a ell i ell me corregirà a mi"; (ademes tolera la preposició a davant de "tothom, tots i el qual"; segona: "quan el complement directe designa una persona (o en general un ser que pot desenvolupar l'acció expressada pel verb), i va immediatament darrere del subjecte de l'oració (mentres subjecte i complement directe no es troben separats per una pausa que presuponga un verb sobreentes). Exemples: "ens miraven l'un a l'altre, el perseguia com el gat a la rata". Fora d'estos casos noms és possible usar la preposició davant del complement directe, quan no hi haja una altra opció per a desfer una ambigüetat, cas en el que no es troben, segons Badía Margarit, frases tan llunyanes del valencià com: "qui has trobat", "la fonètica precedeix la morfologia", "qui ha vist En Joan?", "fa bé el pare que castiga el fill dolent", frases que evidentment per al valencià gramaticalment són ambigües.

Igualment, en el manual de Marvà, J. Curs superior de gramàtica catalana. Barcelona, 1968, se conté la mateixa doctrina de l'abolició de la preposició a davant del complement acusatiu. Inclús en el cas en que servix per a evitar frases equivoques, aconsella recórrer a altres solucions, com mantindre l'orde lògic dels termes de l'oració.

(3) Sanchis Guarner, M. Gramàtica valenciana. Valencia, 1950, p. 270. Segueix la norma catalana i únicament admet la preposició a davant del complement directe (salvant les mateixes excepcions que hem citat de l'autor precedent). Per ad ell la colocació del complement acusatiu es “darrere del verb, sense intermig de cap preposició, diferint en això la nostra llengua del castellà que en molts casos intercala la preposició a entre el verb i el complement acusatiu”. Lo qual es cert referent al català, que ell té per la nostra llengua, però no per al valencià, com es pot comprovar escoltant qualsevol conversació en la nostra regió valenciana. No són exactes els exemples que posa com a valencians: “he vist la teua germana; obeim els nostres pares; han agafat un lladre; Toni estima molt els seus fills”. Els valencians diuen: “he vist a ta (la teua) germana, obeim als nostres pares; han agarrat a un lladre; Toni vol molt a sos (els seus) fills”. I no es diga que estú es un castellanisme, perquè està escampat per tota Espanya i es usat inclús per catalans no “normalisats” en Balears i en el país català.

(4) Per a l'ús freqüent de la preposició a en l'objecte directe en la llengua valenciana del segle XV, vid. Villena, sor Isabel de, Vita Christi. Ed., transcripció i estudi per J. Almiñana Vallés, Valencia, 1992, tom I, pp. 180-181. Autors catalans com Rafanell, A. Estudis. Girona, 1993, p. 15, documenten en el segle XVII “la compareixença quasi sistemàtica en valencià, de a davant d'acusatiu personal seguint una certa tradició regional”, est autor ho confirma ab uns quants exemples trets de sermons valencians d'aquella època: “no acabeu de perdre al Rei”, “castigà Deu a Farao i a tots sos regnes”.

(5) Per a una visió de les teories sobre l'orige i expansió de la construcció preposicional en les llengües romaniques, vid. López Martínez, Mª S. O complemento directo con preposición a en galego. Verba. Anex 36, Santiago de Compostela, 1993, pp. 173-187.

(6) Vid. Guinot i Galan, J. M^a. Gramàtica normativa de la llengua valenciana. Valencia, 1987, pp. 311-314; i també: Fullana Mira, Ll. Gramàtica elemental de la llengua valenciana. Valencia, 1915, p. 234.

(7) Sanchis Guarner, M. Gramàtica valenciana. Valencia, 1950, pp. 276-278.

(8) Fabra, P. Gramàtica catalana. Barcelona, 1933, n. 120; Badía Margarit, A. M^a. Gramàtica catalana. Madrid, 1975, 244, 2; i Marvà, J. Curs superior de gramàtica catalana. Barcelona, 1968, n. 251.

(9) Salvador, C. Gramàtica valenciana. Valencia, 1974, Apendix XLVIII, 2.

(10) Per a un tractament de la preposició de en la llengua valenciana vid. Guinot i Galan, J. M^a. Gramàtica normativa de la llengua valenciana. Valencia, 1987, pp. 318-321, i també: Fullana Mira, Ll. Gramàtica elemental de la llengua valenciana. Valencia, 1915, pp. 235-237.

- (11) En el mateix sentit Fontelles, A. Gramatica de la llengua valenciana. Valencia, 1987, pp. 319-320.
- (12) Lo dit sobre la preposicio de, davant de que, es deu afirmar tambe de les preposicions a i en. No hi ha cap inconvenient en valencià en dir o escriure: “gracies a que has vingut”, “aveats a que tots els ho donen fet”, “s’encabota en que li otorguen un premi”, “la prova està en que no ha volgut”.
- (13) Algunes diferencies en: Guinot i Galan, J. M^a. Valencià i catala comparats. R.A.C.V. Serie filològica, n° 4, Valencia, 1989, pp. 136-137.
- (14) Sobre l’us pels classics de la lliteratura valenciana, en valor locatiu, de la preposicio en, vid. Villena, sor Isabel de, Vita Christi. Ed. Transcripcio i estudi de Josep Almiñana Vallés, Valencia, 1990, tom I, p.180.
- (15) En el mateix sentit: Lanuza, J. La preposicio “en”. R.A.C.V. Serie filològica, n° 4, Valencia, 1989, pp. 100-101.
- (16) Per a l’estudi etimologic de la preposicio en: Lanuza, J. La preposicio “en”. R.A.C.V. Serie filològica, n° 4, Valencia, 1989, pp. 104-115.
- (17) Una mostra en: Villena, sor Isabel de, Vita Christi, Ed. Transcripcio i estudi per Josep Almiñana Vallés, Valencia, 1990, pp. 179-180.
- (18) Encara actualment son molts els escritors que no fan us de la preposicio ab, lo qual supon un empobriment de la llengua escrita.
- (19) Discrepem de Sanchis Guarner, M. Gramàtica valenciana. Valencia, 1950, p. 274, quan diu: “encara que actualment el valencià parlat confonga els significats de les preposicions en i ab (= amb) usant sempre en”, aconsella que “s’use la preposicio amb millor que la forma arcaica ab, la qual es gens recomanable actualment”. Tambe s’equivoquen les Normes d’ortografia valenciana de 1932, Valencia, 1982, quan en la pg. 16, diu: “Es troben a sovint als vocabularis dos formes d’una mateixa paraula (amb i ab). Això vol dir que abdos formes son igualment llegendimes, encara que la primera siga la mes usual i recomanable”. Pel contrari: Fullana Mira, Ll. Gramatica elemental de la llengua valenciana. Valencia, 1915, p. 197, “Ab hui està substituïda per en, i senyala companyia, mig o instrument”, i Compèndi de la Gramàtica valenciana. Valencia, 1922, p. 94, “La preposicio ab (modernament en)”, i tambe: Guinot i Galan, J. M^a. Gramatica normativa de la llengua valenciana. Valencia, 1987, pp. 317-318; igualment: Real Academia de Cultura Valenciana. Ortografia de la llengua valenciana, (1979). Valencia, 1994, p. 20; i Fontelles, A. et alii. Gramatica de la llengua valenciana. Nivell elemental. Valencia, 1980, p. 93.
- (20) Pero no en frances.
- (21) Meyer-Lübke, W. Grammaire des langues romanes. Paris, 1890-1906, 520.
- (22) Solà, J. Estudis de sintaxis catalana. Barcelona, 1985, vol. 1, pp. 21 i ss.

(23) Colomina i Castanyer, J. El valencià de la Marina Baixa. Valencia, 1991, p. 68, diu: “De la construcció al + infinitiu –injustament proscriu per la normativa actual, car es tan antiga com l’idioma- trobe en l’obra de l’alta F. Martínez...”, referint-se a la normativa d’inspiració barcelonina.

Transcripció feta de la publicació: Revista de Filologia Valenciana, Any III, nº 3, Valencia, 1996, pp. 105-115.

La filologia valenciana. (Discurs d’ingrés a la Real Academia de Cultura Valenciana)

Per Josep Maria Guinot i Galan

INTRODUCCIÓ

Després de saludar al Decà de la Real Academia de Cultura Valenciana, Excelentíssim Senyor Don Joan Lladró; al Sr. Director de la secció de Llengua i Lliteratura reverend Don Joan Costa i Català, academics i demés membres d’esta prestigiosa entitat cultural, i selecte auditori, vullc agrair l’honor que me procuren al nomenar-me Acadèmic Numerari. I, en una actitud de justa modestia passen a llegir-los el meu discurs d’ingrés, estos amics impagables que han segut els meus ulls, el meu cor i la meua vida.

Front ad este compromís m’encontrava, com se sol dir entre l’espasa i la paret; perquè per un costat esta minusvalia que el Senyor m’ha donat i que accepte resignadament, m’impedia redactar, per mi mateix, una conferència que diguera alguna cosa interessant. I, per un altre costat, no podia eludir el compromís i la responsabilitat que comporta un discurs d’ingrés, que convalidara la meua assumpció d’este compromís que representa el formar part d’este cos d’acadèmics que son el major baluart, que mantenen el prestigi i la grandesa de la Llengua Valenciana. Per això, me decidí a agarrar el bou per les banyes, i salvar la situació valent-me d’alguns apunts que estaven esperant l’ocasió per a ser utilitzats i que considere adequats al dia de hui. Per lo tant parlaré de Filologia i en particular de la valenciana.

S’han donat moltes definicions de la Filologia (que etimològicament vol dir amor o estudi del llenguatge). Per a alguns es “la ciència que estudia la llengua en totes les seues manifestacions”. Per a uns altres es la ciència que té per objecte el coneixement del caràcter espiritual d’un poble o d’un grup de pobles tal com aquell que reflecta en la llengua i en la lliteratura antiga i moderna.

L’objecte de la Filologia no es la llengua en general ni tampoc la Lliteratura en general, sino sempre i únicament la llengua i lliteratura d’un poble determinat.

No hi ha que confondre la Filologia en la llingüística, a pesar de l’estreta relació constant que existix entre les dos rames i l’ús indistint que s’ha fet de les dos rames d’investigació llingüística; les dos treballen sobre el llenguatge, però de distinta manera.

L'intent de distinguir o distanciar els dos conceptes es prou recent. La llingüística com a ciència específica del llenguatge, independent de la Filologia, s'ha desenvolupat a partir del segle XIX. Parlant rigorosament, la Filologia és una ciència històrica que analitza i interpreta els textos antics, averigua les relacions que medien entre textos de diverses cultures que les han fet possibles, i des d'així punt de vista és un indispensable auxiliar de l'història, perquè per mig de la crítica interna i externa garanteix l'autenticitat i valor dels documents en que se fonamenta l'investigació històrica. Igualment, i així és important, és llavor pròpia de la Filologia, per mig de la crítica de textos i la crítica literària, oferir l'edició dels textos, segons criteris científics i tècniques adequades, a lo que contribueix l'erudició, les ciències auxiliars i particularment la llingüística. Està, pel seu costat, la llingüística, treballant sobre el mateix objecte material, te per objecte formal l'estudi del llenguatge en general i de cadascuna de les llengües en particular.

De manera que la Filologia no pot prescindir de la Llingüística per a les activitats que acabem d'indicar: la crítica, l'interpretació, l'edició de textos. La Llingüística necessita la Filologia per a que li suministre uns textos segurs en que apoyar les seues investigacions.

Eixa és l'explicació de per què Filologia i Llingüística s'han confondit tantes vegades i es parle de filologia romana, germanica, o eslava, etc... abarçant tots els estudis llingüístics i literaris d'un grup huma.

FILOLOGIA I GRAMATICA

La Filologia, tant com a estudi de textos com en el seu ram gramatical, és una de les ciències més antigues de l'humanitat, i particularment en est últim, en el gramatical, a través del temps comprén una sèrie de problemes, doctrines i raonaments, molts d'ells ja fa temps fora de circulació, acompanyats d'una terminologia, actualment de valor epistemològic, però que encara nos encadena, per lo que no estarà de més un breu resum històric dels estudis gramaticals per a una millor comprensió dels problemes filològics i llingüístics moderns.

La Filologia com anàlisi i interpretació de textos és la mare de la gramàtica. Parlar d'història de la Filologia, durant molts anys, és parlar d'història de la gramàtica, perquè ella comprén totes les facetes dels estudis llingüístics.

La gramàtica tal com s'estudia actualment en Europa i Amèrica naixquè cap al segle III, ans de la nostra era, com verdadera Filologia o estudi dels textos i és una herència de la cultura greco-llatina, en la necessitat d'explicar textos arcaics: Homer, en la Grècia d'Alexandria, i el sanscrit, en els textos sagrats de l'Índia.

Els glossadors i el escoliastes començaren a formular un cumul d'observacions i classificacions, i fundaren la gramàtica occidental segons un quadre i una terminologia que substancialment estan vigents en nostres dies.

Roma heretà esta tradició i la llegà a l'Edat Mija en que se desenvolupà en un context cultural i llingüístic nou, es renovà en el Renaixement, i prengué nous camins en l'època moderna.

Ya Protagores va trobar els tres generos i els modos verbals. Democrit descobri que la relacio entre el so i el significat no era necessaria ni imposta per la naturalea, que el significat era arbitrari i incorporat a la paraula pel subjecte parlant. Aristotil afegia que les paraules i sons del llenguage eren simbols de les coses, creats per la voluntat dels parlants i, ademes del nom i del verp, reconeixia en el llenguage les particules; introdui ademes el concepte de “cas” per a significar els canvis flexionals; va classificar els noms en simples i composts; va propondre regles per a senyalar les diferencies entre els generos.

Els estoics, a partir de les ensenyances aristoteliques, analisaren les parts de l’oracio i li donaren a l’articul un lloc separat de les particules; a les parts de l’oracio afegiren l’adverbi; delimitaren el nom de “cas” sols a la flexio nominal, en la qual distinguiren quatre casos: en el verp se ficaren en les classes, modos i temps.

Els gramatics aleixandrins feren progressar la gramatica per mig dels seus estudis sobre la llengua d’Homer i dels escriptors antics, i en la comparacio observaren detalls molt curiosos. D’esta intensa activitat gramatical sorgiren dos escoles: la dels analogistes i la dels anomalistes (L’escola dels analogistes fundada per Aristarc, sostenia que entre l’idea i la paraula existia una llei rigorosa d’analogia i no admetia ningua excepcio en les regles gramaticals. La dels anomalistes, que tenia per cap en Pergam a Crates de Males, negava l’existencia de regles propiament dites, no admetent-les mes que quan estaven consagrades per l’us). Crates fon l’autor de la primera gramatica grega sistematica. En ella, arreplegà els principals fets llingüistics observats pels aleixandrins; ademes va compondre uns ensajos de reforma de l’ortografia grega. Coneixia tambe la llengua llatina per la seua estancia en Roma com embaixador, lo que li permetia comparar grec i llati.

La gramatica llatina naix quan els romans se dediquen a cultivar la cultura grega, cosa que fan en gran entusiasme. Dionisi Thrax, discipul d’Aristarc, en temps de Pompeu, escriu una gramatica escolar de la que prendran eixemple les gramatiques llatines posteriors, provant a traduir al llati els termens tecnicos grecs, i inventant noms nous per a les formes peculiars del llati. Aixina, Juli Cesar, autor d’un llibre “De Analogia”, va crear el nom d’ablatiu. La discussio entre analogistes i anomalistes se va acabar en el sigle II, per una solucio solomonica: s’admet com a norma l’analogia, pero donant entrada a la anomalia per a les excepcions.

Els gramatics grecs Apoloni Discol i el seu discipul Herodia recopilaren els treballs dels seus predecessors, i les seues obres foren la base de la gramatica llatina escrita per Elio Donato en el sigle IV, i els 18 llibres de Gramatica completats per Priscia en l’epoca de Justinià. La gramatica de Donato i els tractats de Priscia foren la maxima i casi unica autoritat gramatical en les escoles de l’Edat Mija i d’elles deriven els tractats grecs i llatins de l’epoca moderna.

Durant l’Edat Mija continua la gramatica llatina en tot son vigor. Ara be, el llati migeval, sense ser una llengua morta, puix s’escriu i es parla, es una segona llengua, que es depren en l’escola, i està gramaticalment ben fixada, tenint per ideal l’us dels grans escriptors de l’epoca classica: Virgili, Horaci en vers, Cicero i Cesar, en prosa... Del seu us es trauen les regles que determinen el llenguage.

Esta tradicio es perpetua a traves dels sigles, perque el llati no solament continua ensenyant-se en les escoles (en l'Universitat, fins al sigle passat) sino que continua sent la llengua dels escriptors eclesiastics, de la lliteratura i de les ciencies.

En quant a la llengua indigena no se la ensenya ni se la estudia.

Sera precis arribar al Renaiximent per a que les llengües neollatines accedixquen a la dignitat de llengües nacionals lliteraries. El breçol de l'estudi gramatical de les llengües romaniques fon l'Italia del Renaiximent, a on la gramatica s'emancipa de la servil imitacio de la gramatica llatina. Els mes famosos tractadistes italians d'aquella epoca foren Francesco Fortunio, qui descobri en els grans lliterats italians del sigle XIV l'existencia d'una regularitat gramatical; el cardenal Pere Bembo, Giorjo Bartoli, a qui se deuen precioses observacions sobre la familia italiana; Pere Giumbullari, qui fiu les primeres passes en materia d'etimologia sobre Italia; mes avant Castelvetro.

En este moment apareixen les primeres gramatiques franceses precedides d'obres didactiques per a l'us dels estrangers, en particular per als anglo-normands, l'idioma dels quals (frances) s'alterarà de dia en dia. Ve enseguida una generacio de gramatics humanistes i nacionalistes, que se dediquen a l'apologia, a la defensa i l'ilustracio de la llengua francesa, apta per a rivalisar en totes les llengües antigues, com s'esforçarà en demostrar-ho Henri Hestienne en son "Traité de la conformité du lange françois avec le grec" (1565).

En Espanya tingué repercussions el moviment gramatical produït en l'Italia del Renaiximent, i es Nebrija l'autor de la primera Gramatica castellana, publicada en l'any 1492. Elio Antonio de Nebrija (1411-1522) es el seudonim de l'humaniste i gramatic espanyol Antonio Martínez de Cala i Jarava, qui va col·laborar en Cisneros per a la publicacio de la Biblia Poliglota i va ensenyar en les Universitats de Salamanca i Alcala.

En castellà s'han publicat moltes gramatiques, entre elles la de la Real Academia Espanyola. Nomes mencionarem, entre les mes famoses, la d'Andreu Bello (1781-1865), escritor i filolec veneçola. En catala tenen tambe importancia la Gramatica de Pompeu Fabra (1912), les de E. Vallés i J. Marvà (A. Martorell i E. Vallés) i la de Badia Margarit.

En arribar ad este punt, en que hem fet un breu recorregut per l'història de la gramatica, seria llogic fer el mateix recorregut per l'història dels diccionaris i d'atres rames del saber relacionades en la Filologia. Pero eixe estudi no se pot realisar ni en una ni en varies conferencies.

Sense eixir-nos de la Filologia romanica nos deixaria admirats la constelacio d'autors que han conseguit un nom en el camp de la Filologia i la Llingüística. Per això demane perdo per no mencionar aci a personages tan famosos en filologia i llingüística romanica com: Bourciez, Brugmann, Ernout, Hofmann, Maillet, Grangent, Juret, Kroll, Vendryes, Vosler, Meyer Lubke, Riemann... i dotzenes d'autors tambe importants... Per això, suposta vostra venia, pressionat per les inexorables coordenades del temps, nos ocuparem exclusivament, naturalment en sintesis, de la Filologia Valenciana.

LA FILOLOGIA VALENCIANA

En valencià, des de temps antic i durant molts anys s'escrigueren llibres que, si be no eren gramàtiques, contenien algun aspecte gramatical o estaven destinats a l'ensenyança del llatí per mig del valencià.

Entre ells podem citar ja en el segle XIV un breu LEXICON llatí-valencià, de don Pere d'Aragó, bisbe de València. De 1371, el "Llibre de concordances" de Joan March, escrit per orde de Pere II de València, El Ceremonios. Els vocabularis de Joan de Resa, de Lorenzo Palmireno, de Gaspar Gil de Polo.

El "Liber Elegantiarum" (Venècia 1489 de Joan Esteve, diccionari valencià-llatí, sense dubte el primer vocabulari escrit en una llengua neollatina; el de Jeroni Amiguèt, paregut a l'anterior, titulat "Sinonima variationum"; el "Thesaurus puerilis" d'Onofre Pou; les "Regles d'esquivar vocables e mots grossers o pagesivols" de Bernat Fenollar; (1490) els vocabularis jurídics; l'obra de Martí de Viciana "Libro de alabanzas de las lenguas hebrea, griega, latina, castellana i valenciana"; el de Carles Ros, "Diccionario Valenciano-Castellano"; els vocabularis del segle XVIII, d'Anselm Demper, i de Sanelo i de Tomas Font i Piris.

Pero els diccionaris veraders valencians comencen en l'epoca de la Renaixença Valenciana (segle XIX com el de Just Pastor Fuster, Lluís Lamarca, Josep Escrig i Martínez; corregit i augmentat baix la direcció de don Constanti Llobart; el de Joaquim Martí Gadea. En el segle XX, els de Fullana i Mira, el vocabulari ortogràfic de Carles Salvador, el de Mossen Alcover, trilingüe.

En nostres dies, el diccionari dels mestres del GAV, el de Miedes Bisbal i, finalment, el de la Real Academia de Cultura Valenciana.

Entre les gramàtiques no podem deixar de nomenar les del segle XIX, a saber, "Apuntes para una gramática valenciana popular" (València, 1894) de J. Nebot i Pérez, Archiver de València, naixcut en Vilarreal, i la "Gramática de la Lengua Valenciana" (València, 1894) de J. Pérez Nieto.

Ultimament, ja en el segle XX, s'han publicat algunes gramàtiques, la majoria influenciades per l'Institut d'Estudis Catalans. Sense que falte alguna del més autèntic valencianisme, com la del pare Fullana Mira. Citarém breument als autors de gramàtiques o estudis gramaticals més importants, per orde cronològic: P. Fullana, Renart i Ferris, Carles Salvador, Salvador Guinot, Lluís Revest, Sanchis Guarner, Rafael Ferreres, Fuster, Ubieta, Lo Rat Penat, el Grup d'Acció Valencianista, La Revista Valenciana de Filologia, de l'Institut Alfons el Magnànim, Adlert, Paraval, la Serie de Filologia de l'Aula d'Humanitats de la Real Academia (en la que col·labora un grup important d'investigadors que tots els presents coneixen) i que han contribuït eficientment a demostrar les excelències de la llengua valenciana i el seu dret a ser conreada en els ordens més elevats de la cultura, en el que ells estan situats. Estos escriptors i investigadors quan passe el temps l'història els inclourà al costat d'aquells autors valencians que son orgull de la filologia valenciana.

Autors que en un principi tenien per objecte primordial l'illustracio lliteraria i l'ajuda per a comprendre distintes produccions i estimular-ne atres paregudes, ceyint-se en sa activitat filologica a la Gramatica i la Poetica. Pero que mes avant se dedicaren a comparar la nostra llengua en les restants i inclus estudiaren l'hebreu, arap, grec i llati. Aixina, darrere del "Llibre de concordances" i del "Liber elegantiarum" venen atres autors que cultiven diverses llengües comparant-les en la valenciana, com Mayans i Ciscar o Marti de Viciano, o profundisant en llengües estranyes, com Francesc Perez Bayer en hebreu; Joan Batiste Perez en arap; com Joan Lluís Vives en grec; i el poeta i comentariste de classics Bonaventura Prats, i molts atres en llati.

Hem arribat al punt al que voliem arribar: dir algunes paraules apropiades ad este acte.

No puc deixar l'us de la paraula sense agrair als presents la benevolencia en que han escoltat esta poc amena intervencio, i sense tornar a repetir el meu agraiment cap als rectors d'esta prestigiosa casa que ha confiat en la meua modesta persona per a formar part de l'equip d'Academics Numeraris, al que, des de hui, m'honre en perteneixer. Moltes gracies.

Discurs llegit el dia 7 de març de 2003 en la seua recepcio com a Academic de Numero pel Ilm. Sr. En Josep Mª Guinot i Galàn.

Real Academia de Cultura Valenciana. Valencia, 2003.

A continuacio, la contestacio de l'Academic de Numero, Ilm. Sr. En Joan Costa i Català, S.I.

Ilustrissims Sr. Deca, membres de la Junta de Govern, academics, senyores i senyors:

M'ha cabut en la sort l'agrades encarrec de contestar al Discurs de Recepcio del nou academic nominat i amic entranyable D. Josep Mª Guinot i Galàn, contestacio que considere per a mi un honor i un privilege. Un honor per lo que es i representa hui el Pare Guinot en el mon de la Cultura i de la Llengua Valenciana. Un privilege, porque, entre els molts que admirem, valorem i estimem al Pare Guinot, ha volgut ell mateix que siga yo l'encarregat de donar compliment a este requisit academic.

Mentres escoltava el discurs i contemplava al mateix temps la figura d'este ancia venerable, vençut en el fisic pels anys, pero mai en el seu espirit indomable i sancer, reconec que he sentit una gran emocio, mescla de reconeiximent i d'afecte. He cregut reconeixer l'alcanç d'esta tardana incorporacio que honra a la nostra Real Academia i premia d'alguna manera, sempre insuficient, la llabor intelectual i la dedicacio fidel de tota una vida als autenticos valors de la nostra cultura, especialment en el camp de la llengua. He sentit un afecte molt gran, porque comprenc que, per damunt dels meritis indubtables que el fan acreedor a este nomenament del tot mereixcut, sura una adhesio del cor a sa persona, a un home que, ademes d'admirat, sempre s'ha fet de voler. Porque el Pare Guinot, mes alla d'un estudios i un intelectual que ha treballat incansablement en el conreu de la Llengua Valenciana en moments molt dificils d'ambigüitats i de traicions, es un home bo i un home de be.

Un motiu especial per a mi d'alegria, que sobreix entre uns atre motius, es tindre en la nostra Academia un nou representant de l'apretada llista d'insignes castellanencs que tant han treballat i destacat en la cultura valenciana, especialment en el camp de la llengua, la que nos es comu i nos dona una mateixa identitat des del Senia al Segura.

No ha deixat mai de sorprendre'm, i al mateix temps de confirmar-me en les meues conviccions, la constatacio d'un sentiment llingüistic cohesionat en tota l'area geografica de l'antic Regne de Valencia, cosa, com diu un atre destacat castellanenc, el Dr. Penyarroja, inaudita entre els dialectes hispanics, i mes encara, dins dels dialectes catalans.

Front als enganyosos arguments de l'unitarisme llingüistic catala, que posa les clares diferencies de la llengua valenciana front a la catalana a un mateix nivell que les existents entre les variants dialectals d'una mateixa llengua, m'he trobat que persones com el Dr. Penyarroja i el Pare Guinot, els dos grans experts en llingüística i els dos castellanencs, previament a conèixer-los yo directa o indirectament, coincidien del tot en les mateixes apreciacions, en els mateixos sentiments i en les mateixes raons que havien anat sorgint en mi, naixcut i criat a la Safor, quan vaig escomençar a interessar-me pel problema llingüistic valencià. Sense haver-nos tractat, ni tan sols conegut previament, cariem per igual de cap consciencia de catalanitat llingüística, i això que el Pare Guinot havia estudiat Romaniques en Barcelona i yo havia vixcut els dotze anys de ma primera joventut, des del dasset, en terres catalanes i tret la meua Llicenciatura de Filosofia en la mateixa universitat de Barcelona. A pesar de les nostres variants comarcals, nos reconeixiem immediatament com a valenciaparlants, i mes avant la Gramatica Normativa de la Llengua Valenciana del Pare Guinot donava metodologia i sistematicament les mateixes respostes a les qüestions que yo m'havia plantejat a lo llarc d'eixos anys d'estudi i reflexio, al marge totalment del moviment valencianiste que havia sorgit en el Cap i Casal i s'ha estés per tot el Regne a la vista de l'increible proces de catalanisacio al que estaven i estan sometent l'historica Llengua Valenciana.

Esta experiencia i unes atres paregudes m'han confirmat en que hi ha sense dubte una unitat, pero de llengua valenciana, es dir, de la llengua que parlem els valencians, cosa que no em va ocorrer mai durant els anys vixcuts en Catalunya, en que vaig llegir molta lliteratura catalana i vaig dependre a parlar catala, pero sempre i espontaneament com una atra llengua, per a mi entenedora, si be diferent. Ni per un moment em va passar pel cap que foren les dos una mateixa llengua, afirmacio que, com despres he vist i constatat, es mes fruit d'una ideologia afegida i d'uns interessos politic-economicos, hui ya evidents a tots, que de la simple observacio i analisis científic de la realitat llingüística. No es un sentiment de rivalitat ni de postergacio el que nos fa discrepar, des d'esta Real Academia, de la llinia oficial imposta i mantinguda a partir del primer govern socialiste en la llengua de la nostra Comunitat, ni la que nos enfronta a la que està seguint fins al moment la nova Academia Valenciana de la Llengua, resultat d'un fals consens politic que no correspon a la consciencia i sentiment llingüistic de l'immensa majoria dels valencians. Es un rigoros plantejament científic i academic que mira tant a la realitat intrinseca de la mateixa Llengua Valenciana com al context historic i sociologic en que esta s'ha anat desenrollant des de molt abans de Jaume I als nostres dies.

Els criteris llingüístics del Pare Guinot, en la mateixa línia que els de l'ilustre filolec franciscà Pare Lluís Fullana, natural de Benimarfull, a l'atra banda del Regne, que ocupà des de 1929 fins a la seua mort en 1948 una cadira de la Real Academia de la Lengua en representació de la, llavors sí, reconeguda Llengua Valenciana, han tingut el seu pes i la seua influència en el si de la R.A.C.V. Per això esta li va concedir, fa ya temps, el títol d'Acadèmic d'Honor i ara, considerant que no era suficient als seus mèrits, l'acull gustosament entre els seus Acadèmics de Número.

El Pare Guinot es Llicenciat en Romaniques per l'Universitat de Barcelona, Doctor en teologia, màxima qualificació, per l'Universitat Pontifícia de València, i encara va voler afegir als seus títols el modest de professor d'EGB per l'Escola Normal de València.

Canonge magistral, hui emerit, de la Catedral de Sogorp, va exercir durant molts anys de professor en el Seminari Conciliar de Sogorp i professor en cursos de pedagogia del llatí per a professors en l'Universitat Pontifícia de Salamanca. Un home clarament d'iglesia.

Son prestigi de professor i estudis li valgué ser nomenat en 1954 "Caballero Cruz de la Orden de Alfonso X el Sabio" i rebre el Premi en el certamen internacional de Buenos Aires sobre traduccions del teatre llatí, per ses huit obres premiades. Entre uns atres molts, cap destacar que es Premi Nacional de Lliteratura Valenciana, Premi Fullana en els Jocs Florals de Lo Rat Penat de 1993, dos voltes Premi Jaume Roig en 1989 i 1992, Acadèmic d'Honor, com hem dit, de la RACV i Prohom de Lo Rat Penat.

Ha presidit la Revista de Filologia Valenciana, inspirador i suport de l'institució castellanenca Cardona i Vives, una representació de la qual hui l'acompanya. Numerosos llibres, articles i conferències avalen la seua trajectòria intel·lectual, entre els que cap destacar com a referència més propera a esta Acadèmia la Fonetica de la Llengua Valenciana (València, 2000), Gramàtica Normativa de la Llengua Valenciana (Lo Rat Penat), Morfologia històrica de la Llengua Valenciana (RACV) i La Llengua Valenciana hui (RACV).

En consideració a la modestia autèntica del nostre nou Acadèmic i a la seua edat, m'he proposat de bestreta no fer llarg el discurs per a que no es fatigue més de lo que es estrictament necessari. Pare Guinot, en nom de tots els membres d'esta Real Academia, dels molts amics que hui l'acompanyen i de tots els presents, gràcies per la seua valuosa contribució a la cultura valenciana i benvingut entre nosatres.

València, 7 de març de 2003.

Josep Maria Guinot i Galan

Fon llicenciat en Filosofia i Lletres, secció Filologia Romànica. Doctor en Sagrada Teologia. Catedràtic de Religió i de Llatí. Vicari de la Trinitat de Castelló i Canonge Magistral de la Catedral de Sogorp. Acadèmic de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV). Fundador de l'Associació Cultural Cardona i Vives de Castelló.

ACLARIMENT: Esta publicacio està redactada en les Normes d'El Puig. Encara que es una obra colectiva, l'encarregat de la redaccio final de cada articul te llibertat per a fer-ho en la normativa d'accentuacio de la seua preferencia. Este tema es motiu de debat, pero no de divisio, entre nosatres.

Facebook, @rocchabas
Twitter@CulturalRoc
GMAIL, rocchabas2018@gmail.com

